

Szabó Tibor

1943-2012

Ácson született 1943. május 13-án, iparos családban. A szorgalmas, jó tanuló fiú középiskolai tanulmányait a győri Révai Miklós Gimnáziumban végezte, majd az ELTE Bölcsészkarán szerzett magyar- könyvtár szakos diplomát. Eötvös kollégista volt, ami életre szóló szellemi töltést adott a későbbi évek munkájához és fontos, meghatározó barátokat.

Fiatalon /1967/ házasodott, felesége Hídvégi Anikó, egy életen át megbízható társa a munkában és a magánéletben, a meleg családi élet motorja, a biztos „kikötő”.

Pedagógus munkájukat mindketten Gyarmaton kezdik, több mint egy évtizedig élnek ott, és válnak a falu meghatározó népművelőivé.

1975. szeptember 1-től a Tanítóképző Főiskola tanársegédje, kezdetben a könyvtári szaktárgyakat oktatja a szakkollégiumi hallgatóknak, így indítva el a könyvtárosi pályán több tucat hallgatót, akik ma is javarészt a megye könyvtáraiban tevékenykednek.

Később a Társadalomismereti és Közművelődési Tanszék megbízott vezetője. A Tanár Úr még egykori tanítványai gyermekeit is figyelemmel kíséri, követi tanulmányaikat, fejlődésüket. Hűséges elveihez, családjához, barátaihoz, kollégáihoz, tanítványaihoz.

1990-től 1998-ig tanulmányi ügyekért felelős főigazgató-helyettes, amely területen ugyancsak maradandót alkotott. Sikeresen irányította a megújuló intézmény oktatási, képzési munkáját. Határozottan segítette a határon túli hallgatók (Erdély, Felvidék, Délvidék) tanítóképzését, a dunaszerdahelyi, komáromi kihelyezett képzések indítását, intézményi háttérének megteremtését.

A nemzethez kötődés erős motívum volt nevelői és később vezetői munkájában is. Már fiatalon, a 70-es évektől erdélyi kirándulásain szerzett tudomást a szórványmagyarág életéről, szellemi küzdelmeikről. Személyes kapcsolatba került többek között Kós Károly, Kallós Zoltán és Szilágyi Domokos, Páskándi Géza, Kányádi Sándor, Lászlóffy Aladár és később a felvidéki Koncsol László írókkal, barátságot ápolt a kiváló pedagógus és közéleti személyiséggel, Sidó Zoltánnal.

Az ekkor szerzett benyomásai lehettek az előképei a révkomáromi magyar nyelvű tanítóképzés tervezésének és elindításában való közreműködésének, mentorálásának, ami kedves „gyermeke” volt és egy évtizedig tartó fáradságos misszió a magyar nyelv védelmére. A képzésben részt vevő és diplomát szerző tanítványai a csallóközi iskolák anyanyelvet tanító nevelői lehettek. Ugyanezen gondolkör része a külföldön élő és működő magyar nyelven tanító pedagógusok nyári kurzusainak megszervezése is.

Aktív és sokrétű tevékenységének romló egészsége szabott határt; 2000-ben nyugdíjba vonult, szerető családjában töltve napjait. Intézménye és az oktatásügy

számtalan kitüntetéssel ismerte el tevékenységét, 1997-ben megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztjét, ám legbüszkébb a hallgatók elismerésére, a Hallgatókért Díjra volt.

Heroikus küzdelmet folytatott romló szíve működéséért, szív- és tüdőműtét adott még pár értékes évet a Tanár Úrnak, de a hosszú betegeskedés felőrölte erejét, végső nyugalomra vágyott. 2012. május 11-én örökre eltávozott. Kitartásával, munkabíráásával, elkötelezettségével például szolgál tanítványainak, kollégáinak és mindenkinek, aki valaha kapcsolatba került vele.

Emlékét, szellemét örökké megőrizzük!